

Medička pečující o pacienty na ventilaci: Lidi bez roušky vidím jako plná lůžka

denik.cz, 3. 11. 2020

Elisabeth Šafferová studuje třetím rokem na Lékařské fakultě Ostravské univerzity obor Všeobecná sestra. Když Česko na jaře ovládla pandemie koronaviru, neváhala nabídnout svou pomoc a nastoupila do ostravského Sanatoria JIH, kde se doposud stará o ventilované pacienty s poruchou vědomí.

Kliknutím zvětšíte

34 fotografií v galerii ›

Elisabeth Šafferová na noční směně. | Foto: LFO

Zároveň zvládá studium a některé zápočty absolvuje i po náročných nočních službách. Budoucí všeobecná sestřička si ale rozhodně nestěžuje, a naopak v současné situaci spatřuje dokonce pozitiva.

Elisabeth, kde a jak během koronavirové pandemie pomáháte?

Pomáhám už od března na oddělení následné intenzivní péče, které provozuje společnost Chronicare Nord v ostravském Sanatoriu JIH. Oddělení, na kterém pracuji, je vyhrazeno pro pacienty „necovidové“. Přesto jsou naši pacienti ventilováni přes umělou plicní ventilaci, většinou s lehkými až těžkými poruchami vědomí. Jejich nejčastější hlavní diagnózou bývá akutní respirační selhání a apalický syndrom. Nejprve jsem začala na oddělení vypomáhat jako sanitář pod dohledem, ale cítila jsem se zde jako na běžné odborné praxi. Zpočátku jsem pracovala se sestřičkami a po zaškolení jsem byla schopna se starat o pacienty jen s menší dopomocí.

To je poměrně náročná práce. Co všechno vlastně máte v rámci své směny na starosti?

Na směně se starám o čtyři pacienty na umělé plicní ventilaci s kompletní péčí. To znamená polohování, podávání enterální výživy a léků do sond, péče o celkovou hygienu, převazování chronických ran, ošetřování invazivních vstupů, včetně kyslíkové terapie při odvykání od umělé plicní ventilace. Mám ale také na starosti podávání inhalací, informuji lékaře o zdravotním stavu mně svěřených pacientů a také třeba zaznamenávám informace o zdravotním stavu do takzvaných šokových záznamů. Každý pacient je ale individuální, a je třeba k němu takto přistupovat.

Kolik hodin výpomocí týdně na oddělení trávíte?

Pracuji na směnný provoz, tak jako naše sestřičky. Mám dvanáctihodinové směny, které se střídají v rámci ranního a nočního režimu. Čas, který strávím na oddělení, se liší od měsíce i týdne. V létě byly třeba zcela běžné přesčasy. Například v srpnu jsem měla rozepsáno 228 hodin měsíčně a nebyla jsem jediná. Od září mám napsáno šest směn na měsíc, ale samozřejmě беру i směny za sestřičky, které musí na ošetřovně nebo jsou v karanténě či izolaci. Takto vezmu navíc i dalších šest směn, takže měsíčně mi to teď vychází asi na 12 směn. Oproti jaru se teď musíme také víc spoléhat na pomoc dalších studentů a takzvaných dohodářů, protože ta situace je kvůli mnohem vyššímu počtu nakažených dost odlišná.

Přestože pomáháte na oddělení, předpokládám, že musíte zvládat i distanční výuku. Dá se to skloubit? Jak moc je to náročné?

Ano, to je pravda. Distančně se učím z poslaných materiálů, tedy samostudiem. Online přednášky bohužel ne vždy stihnu, když sloužím na dvanáctihodinové směny. A ne vždy vyjdou i hezké termíny ve zkouškovém období. Jednou jsem šla psát zápočet třeba po noční směně. Ale šla jsem studovat tento obor s tím, že mě bude vždy třeba, jen mi to svět dokazuje ještě dříve, než jsem čekala.

Dvanáctihodinové směny, do toho studium, zkoušky a zápočty. Jak dlouho se dá takové tempo vydržet?

S dobrou motivací a vidinou úspěšného dokončení studia, se to zvládat dá. Teoretická výuka se dá skloubit se vstřícností našich doktorů a magister. Problém vidím u praktické výuky, kdy bychom měli splnit určitý počet hodin na daných odděleních, což si v kombinaci s vypomáháním na oddělení následné intenzivní péče moc nedokážu představit. V letním semestru mě čeká učení na státnice, dokončování bakalářské práce a hlavně 700 hodin povinné neplacené praxe na odděleních, které mi chybí. U mě konkrétně jde o interní a dětské pracoviště. Pokud to vše budu muset splnit, určitě nebudu moci chodit vypomáhat tolik hodin, kolik vypomáhám teď.

Jak Vás jako studentku vnímají pacienti? Nebojujete s jejich „předsudky“?

Vůbec ne. V případě, že jsem se starala o pacienty, kteří byli při vědomí, jsem se s žádnými předsudky nikdy nesetkala. Ale samozřejmě z odborné praxe vím, že někteří pacienti, co se bojí třeba odběru krve, radši poprosí zkušenější sestřičku.

Pomáháte přímo v terénu, v oblasti zdravotnictví, které je teď nejvíc pandemií zasaženo. Jaký je to pocit, když venku narazíte na lidi, kteří odmítají dodržovat nařízená opatření a nemají třeba roušku?

Věřte mi, že se mi to stává skoro každou cestu tramvají do práce. Zpočátku jsem tomu nevěnovala pozornost, protože každý má jinou představu o prevenci svého jediného zdraví. Ale s podzimem, kdy začalo případů přibývat a zdravotnictví se personálně a prostorově přitěžovat, se na ně v tramvaji začínám mračit a hypnotizovat pohledem. V hlavě mi jen běží představa, že před sebou vidím dalšího pacienta, obsazené lůžko a kolegyni, která se nestihá naobědvat nebo zajít na záchod, protože nestihá. Netíží mě tak mladí lidé, kteří, pokud jsou zdraví, mají lehký průběh nemoci. Ale já kolem sebe vidím denně lidi ve středním a pokročilém věku, kteří zásady nedodržují, a to mě opravdu štve.

Ať neskončíme náš rozhovor tak negativně, zeptám se, zda na současné situaci najdete naopak něco pozitivního?

Samozřejmě! Našla jsem kolektiv úžasných lidí a práci, která mě baví. Poznala jsem nové oddělení a naučila se spoustu nových věcí. Taky si dokázala, že dokážu jako sestra pracovat samostatně. Navíc jsem si díky našim pacientům našla i téma své bakalářské práce a měla možnost si sesbírat data pro praktickou část.

Autor: Karolína Bennetová

Elisabeth Šafferová na noční směně.

Zdroj: LFO

Slavnostní otevření Sanatoria Jih, 9. října 2019 v Ostravě.

Zdroj: Deník / Lukáš Kaboň

Ostravské Sanatorium Jih.

Autor: Martin Skočdopole, Lenka Pospíšilová, Jana Zavadilová, Petra Kůtová, Barbora Zemanová

Zdroj: <https://www.denik.cz/zdravi/studentka-lekarska-fakulta-ostrava-koronavirus-pacienti-umela-plicni-ventilace03.html>